

[Bernhard Baunsgaard.]

i det, men lad os nu gøre det helt klart. Når vi skal bruge flere penge til de unge, så skal vi også bruge flere penge til andre ting, så skal vi også bruge flere penge til de gamle. Regeringen må have gjort sig visse overvejelser om, hvor meget vi skal bruge til plejehjem til ældre; den må have brugt en vis tid til at gøre sig klart, hvor meget der skal bruges til hjælp for de gamle, der vel kan bo hjemme, men ikke kan bo hjemme, uden at de får regelmæssig hjælp fra fremmede. Vi er forhåbentlig alle sammen enige om, at vi skal bruge flere penge til de gamle. Men hvis vi er enige om det, må det også være nødvendigt, at vi gør os visse overvejelser over, hvordan vi vil fordele de penge, der er.

Det er rigtigt — og det vil jeg gerne understrege igen — at vi har råd til at udvide de penge, vi bruger på ungdommen og på alderdommen; vi har råd til det, men vi har ikke ubegrænset råd. Dette ting har, tror jeg nok jeg tør sige, med dyb bekymring fuldt udviklingen på vore sindsygehospitaler, på plejehjemmene for evnesvage, fulgt undervisningen af børn og unge, der ikke uden særlige foranstaltninger er i stand til at følge undervisningen i folkeskolen, og mange andre ting. Regeringen har forhåbentlig prioriteret alt dette, har sat op, efter hvilken rækkefølge man vil gå frem; lad os andre få at vide, hvordan denne rækkefølge er. Det er rimeligt, når vi skal tage stilling hertil.

Det har jo, til trods for at ordningen først om 53 år kan komme til at gælde i sit fulde omfang, øjensynlig hastet meget i den allersidste tid. I hvert fald har det hastet så meget, at den socialdemokratiske ordfører end ikke har haft tid til at studere skitsen så grundigt, at han har forstået den, og det er jo meget beklageligt. Den socialdemokratiske ordfører mente, at der lå noget socialt i ordningen. Det gør der slet ikke, og jeg formoder, at den højtærede socialminister vil stå op og forklare ordføreren, at der i denne skitse til tillægspensionsordning ikke ligger for to øre sociale foranstaltninger, ikke for to øre, og jeg skal om et øjeblik komme tilbage til det for at være helt sikker på, at den socialdemokratiske ordfører kan forstå det.

Man har fra regeringens side valgt året

1970 som start på denne nye tillægspensionsordning. Det er et ret interessant år set i denne sammenhæng. Indtil året 1970 udbetaler vi folkepension med ulige beløb, og det vil regeringen øjensynlig ikke være med til; derfor har man ønsket, at en helt ny ordning skal starte i 1970, hvorefter det offentlige også i fremtiden kan udbetale pension med ulige beløb.

Men der er jo en forskel. Indtil 1970 skal folkepensionen udbetales med større beløb til dem, der ingen indtægt har eller kun har en lille indtægt, medens folkepensionen skal udbetales med små beløb til dem, der har en stor indtægt. Det system, som skal indføres i 1970, går lige den modsatte vej: jo større indtægt man har haft, jo større pension skal man have indtil indtægtsgrænsen på disse 40.000-44.000 kr. Nu skal jeg gøre det helt klart, hvad ordningen betyder: et ægtepar, der tilsammen har tjent 10.000 kr., vil i tillægspension få 3.333 kr. Et ægtepar, der tjente f. eks. 40.000 kr., vil få 13.333 kr. udbetalt i tillægspension. Der ligger altså i denne skitse fra regeringens side intet af socialudligning, ikke en smule. Den højtærede socialminister har desværre taget fejl; man kan kun få et socialt moment ind, når man tillægger disse beløb folkepensionen, for i folkepensionen er der skam noget socialt; men i det nye er ikke for to øre sociale hensyn.

Jeg vil gerne sige om dette, at vi tillægger ligheden i pensionsudbetalingen meget stor vægt. Jeg skal ikke udelukke, at det kan være muligt for den højtærede socialminister at forklare det meget store, der ligger i dette, at det offentlige for fremtiden skal bevare forskellen mellem dem, der har tjent meget, og dem, der har tjent lidt, ud i alderdommen. Jeg stiller denne mulighed op; det er tænkeligt, at den højtærede socialminister kan forklare mig det, og i så tilfælde modtager jeg gerne belæring, men rent umiddelbart kan jeg ikke forstå, at det er en opgave for os at vedtage at bevare uligheden.

Der har i dag været mange navne fremme på det, vi beskæftiger os med. Det er kaldt ITP, indtægtsbestemt tillægspension, og det er vel egentlig det, det er; men det ønsker regeringen ikke; den kalder det ATP, almindelig tillægspension. Venstre har lavet en VTP-ordning; jeg forstod, det skulle ikke være venstres tillægspension, men